СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVII. Ч. 41. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 19-го ЛЮТОГО 1949. No. 41. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 19, 1949. VOL. LVII.

ТРИ ЦЕНТИ в Зл. Д. Америки; ПЯТЬ ЦЕНТІВ Закордоном. Тел. „Свободи": BErgen 4-0807 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

НЕМА ПІДСТАВ ДО СПОЛОХУ ЗПРИВОДУ ЗНИЖКИ ЦІН І БЕЗРОБІТТЯ

Вашингтон, 17. лютого. — Президент Труман заявив на пресовій конференції, що нема причин до переполоху зприводу теперішньої знижки цін на продукти і зприводу зростаючого безробіття. Заява президента оперта на поглядах економістів, провідників конгресу і робітничих організацій. Президент дістає економічні звіти кожного місяця і має добрий перегляд положення. Говорячи про знижку цін Труман висказав переконання, що це тільки зрівноваження господарства, якого кожний собі бажав.

Засувавши економічний стан країни як нормальний, президент знову висловив надію, що конгрес ухвалить нові податки в сумі чотирьох більйонів долярів. Впарі з тим він виявив, що в недовгому часі буде внесений законопроект про поширення суспільного забезпечення на домашніх і фармерських робітників і на самостійних дрібних підприємців і заповів підвишку оплат на суспільне забезпечення з одного на півтора відсотків від платні.

ГУВЕР ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ ПОШТОВОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ВІД ПОЛІТИКИ.

Вашингтон. — Комісія Гувера вийшла з домаганням до конгресу, щоб звільнити департамент пошт від політичних впливів і поставити його на строго бизнесовій базі. Найважнішою підставою до такої зміни є злаҗування бюджету поштового департаменту в такий спосіб, як це роблять бизнесові підприємства. На підставі закону про контролю з 1945 р. поштовий департамент повинен підлягати контролі як кожна інша ділянка екзекутиви. Комісія звертає увагу, що поштовий дефіцит з 1948 р. в сумі $310,000,000 не є правдивий, бо у приходах не зазначено $190,000,000 з таких услуг, які оплачуються. Тому саме поштовий департамент мусить дістати субсидії з загального бюджету на ведення своєї праці, а це неправильно.

ШОФЕРИ ЗАКИНУЛИ СТРАЙК У ФИЛАДЕЛФІЇ.

Филаделфія. — Страйкуючі шофери на таксівках повернулися до праці після тридневого припинення праці. Це був страйк неавторизований юнією. Страйкуючі хотіли використати нагоду страйку всього вуличного руху і зажадали права побирати для себе 50 відсотків з усіх призбираних ними грошей, замісць теперішніх 45 відсотків. За годину праці дістають шофери $1.20. — Страйк на підземних і надземних вуличних залізницях йде дальше. Спроба посадника міста посередничити між обома сторонами розбилася. Робітники обмежили свої домагання підвишки платні на 13 ц., замісць початкових 25 ц., однаєче управа транспортової компанії не хоче поступити на за оферту підвишки 3 центи на годину. Теперішня платня службовиків виносить від $1.09 до $1.63 на годину.

НОВИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПАРК.

Вашингтон. — Представники стейту Норт Дакота запросили президента Трумана на відкриття нового національного парку ім. Теодора Рузвелта. Парк обіймає 77,000 акрів землі. Президент Труман носиться з думкою поїхати на свято відкриття.

ПРОТИ ПІДВИШКИ ПЛАТНІ ПІДПРИЄМЦЯМИ.

Вашингтон. — Комісія економічної політики Торговельної Палати Злучених Держав видала зазив до підприємців, щоб вони добре передумали справу підвишки платень для робітників, коли вона прийде на денний порядок, як „четверта рунда" домагань після війни. Комісія твердить, що підвишка платень захитає стабілізацію американського господарства, яка саме тепер заповідається при нагоді знижки цін на продукти. Підвишка платень може тільки причинитися до ще дальшої інфляції.

ВІДСТАВЛЕНО 7,000 РОБІТНИКІВ В КАЙЗЕР-ФРЕЙЗЕРА.

Дітройт. — Корпорація Кайзера - Фрейзера оприлюднює, що відправить 7,000 робітників у своїх фабриках виробу авт на протяг трьох тижнів. Управа каже, що підготовляє новий модель авта, тому треба зробити відповідні переміни.

ДВА ДОМИ В БІЛОМУ ДОМІ.

Вашингтон. — Президент Труман звернувся до конгресу з предявленням виасигнувати $5,400,000 на перебудову Білого Дому на підставі злаҗених кошторисів. Знавці прийшли до висновку, що далеко дешевше коштувала б нова побудова, ніж пляновані перерібки. Однаєче прихильники збереження Білого Дому як національної памятки обстоюють перебудову, хоч би вона мала коштувати більше. На підставі пляну перебудова обійме будову нового будинку в рямцях теперішнього Білого Дому. Новий будинок має мати усякі вигоди і бути огнетривалим.

$44,000,000 НА ПОРЯТУНОК ФАРМЕРІВ НА ЗАХОДІ.

Вашингтон. — Рільнича комісія палати репрезентантів схвалила одноголосно призначити $44,000,000 на позички для фармерів, які потерпіли від бурей і сніговій в західних стейтах. Коли у східних стейтах настала тепла погода, та західні стейти ще дальше навіщують снігові. Побоюються, що з приходом теплішої погоди сніги почнуть топитися, а це спричинить великі повені.

ПОДЕШЕВІЛИ ЦУКЕРКИ.

Ст. Луїс. — Одно з найбільших підприємств виробу цукерків в краю, а це Чейз Кенді Компані, знизило ціну на кількох родах цукерків з 80 до 72 центів від пачки. З Шікаго сповіщають, що там незабаром почнуть наново виробляти одноцентові чоколядки „Бейбі Рут", яких виріб припинено підчас війни.

Ухвалено передати президентові контролю над експортом

Вашингтон, 17 лютого. — Комісія міжстейтової й закордонної торгівлі сенату ухвалила повновласть для президента видавати розпорядки й правила для контролі експорту товарів до кінця 1950 р. Подібну повновласть мав президент підчас минулої війни і її знесено разом з іншими воєнними повновластями після покінчення війни. За часів війни треба було мати окремий дозвіл федерального уряду для посилок закордон.

СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДЕНТА В СПРАВІ АТЛАНТІЙСЬКОГО ОБОРОННОГО ПАКТУ

Президент Труман сказав на пресовій конференції, що нема ніякого замішання у відношенні Злучених Держав до Північно-Атлантійського Оборонного Пакту. Він пригадав на свою інавгураційну промову з 20 січня, в якій він сказав, що „головною ціллю пакту є дати доказ на те, що свобідні країни рішені обороняти себе перед нападом з усякого боку. Кожна країна мусить від себе причинитися чимсь до спільної оборони". Президент сказав теж, що він вповні підтримує заяву секретаря Ачесона в цій справі. Ще точніше буде ця справа представлена, коли секретар стейту Ачесон буде складати свідоцтво перед повною сенатською комісією закордонних справ. — Коли спиталися президента про відношення до Японії, президент відповів, що політика Злучених Держав відносно Японії була складена з хвилиною окупації і що досі не зайшла ніяка потреба її зміняти.

СОВЄТСЬКИЙ УРЯД НЕ ДОПУСКАЄ АМЕРИКАНЦІВ ДО ПОБАЧЕННЯ УВЯЗНЕНОЇ ПИСЬМЕННИЦІ

Вашингтон. — Департамент стейту оприлюднює, що американська амбасада в Москві не може добитися від совєтського уряду дозволу на побачення Анни Луїзи Стронг, яку совєтський уряд арештував під замітом шпигунства. Панна Стронг, як письменниця, перебувала довгі роки в Москві без перешкод.

ПАН-СЛОВЯНСЬКА ВИСТАВКА ПОШТОВИХ МАРОК

Филаделфія. — У філателістичнім Музеї при вул. Брод і Даймонд відкрито виставку поштових марок з усіх словянських країн. Виставка буде тривати від 19 лютого до 13 березня. Вона влаштована з нагоди оснування Пан-Словянського Товариства Марок в Америці. На відкриття виставки в суботу 19 лютого заповіджені відвідини різних словянських груп в народних одягах. У повідомленні до газет згадані деякі спеціяльні оказии марок, між ними й Вендів з Лівонії і марок, видрукованих підчас походу генерала Петра Врангеля на Україні. (Його інтернували в Туреччині й Сербії в 1921).

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПОСОЛ ДО ПАКИСТАНУ

Президент Труман назначив фахового дипломата, Мерлі Кокрана, послом до Пакистану. Кокран є тепер членом комісії Обєднаних Держав в Індонезії. Зогляду на критичне положення в Індонезії, Кокран остається навіть членом комісії.

ГЕН. КЛЕЙ СТВЕРДЖУЄ НЕУСПІХ СОВЄТСЬКОЇ БЛЬОКАДИ.

Берлін, 18. лютого. — Американський військовий губернатор Німеччини, ген. Л. Д. Клей, вчора ствердив, що совєтська бльокада Берліна розминулася зі своєю ціллю та не дала бажаного матеріяльного ані морального успіху. В одному інтервю ген. Л. Клей заявив, що ця бльокада як пошкодила кому, то насамперед Совєтам.

СОВЄТСЬКІ БАРИКАДИ НА ВУЛИЦЯХ БЕРЛІНА

Берлін, 18. лютого. — Совєтське військове управління почало вчора творити вже таки справжню залізну заслону, будуючи зі заліза і бетону барикади на вулицях Берліна та відгороджуючи ними свій сектор від західних. Роботу виконують німецькі робітники під наглядом совєтських офіцерів. Причиною цих заходів формально подається боротьбу проти контрабанди, що до деякої міри відповідає правді, як це стверджується з американського боку. Проте, барикади зі заліза і бетону в місті та в „мирних часах" роблять на місцеве населення незвичайно пригноблююче враження.

Україна в авангарді проти-комуністичної боротьби за волю

АМЕРИКАНСЬКЕ РАДІО ПРО ВИЗВОЛЬНІ РУХИ В КРАЇНАХ „НАРОДНОЇ ДЕМОКРАТІЇ"

Ню Йорк, 18 лютого. На підставі повідомлень з американських і британських джерел з Німеччини, місцева радіостанція WOR (Мючуал Бродкестінг) передала вчора довшу інформацію про постійний ріст підпольних визвольних рухів в країнах терористичної совєтської „народної демократії", ставляючи український визвольний рух в авангарді всіх інших.

На УКРАЇНІ — згідно з цими інформаціями — діє сильний протикомуністичний рух, Українська Повстанча Армія, що нараховує около 200,000 вояків. Повстанські відділи, що під час війни поборювали німців, від 1944 року ведуть безупинну і затяжну боротьбу проти совєтських армій та совєтської окупаційної влади в Україні.

В ЮГОСЛАВІЇ існує щонайменше сім терористичних підпольних організацій, включно з вірними Комінформові комуністами, що ведуть боротьбу проти Тіта. Одна з антикомуністичних груп, що називається „Хрестоносцями", веде настільки успішну боротьбу проти комуністичного режиму в країні, що уряд був змушений вислати проти неї спеціяльні відділи військ. Успішну боротьбу проти большевизму веде теж дуже сильна група бувших четників ген. Дражі Міхайловича.

В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ діє сім партизанських організацій, найсильнішою з яких є „Рух за Волю", що його підтримує теж колишня протигітлерівська підпольна організація „Чорний Лев".

В ПОЛЬЩІ перебуває в лісах і горах около 100,000 партизан різноманітних політичних напрямків, але всі протикомуністичні. Більшість з них творять офіцери і вояки колишньої протигітлерівської

(Докінчення на стор. 4-тій)

РОЗПАЧЛИВЕ УКРАЇНСЬКЕ „РЯТУЙТЕ!" З-ЗА МУРІВ ТЮРМИ В КОШИЦЯХ

Братіслава, 12 лютого. І. К. (Власна кореспонденція „Свободи") З-за мурів старої турецької кріпості біля міста Кошиць в Східній Словаччині тепер щодня розноситься розпачливе українське „Рятуйте!" До цеї твердині совєтські власті стягають українців з Чехословаччини, яким ще досі пощастило оминути їх рук, та головно втікачів з Карпатської України, з Галичини і Волині, як теж тих, що їх большевицькі людолови підступом схопили в західній Европі. Тут їх „переслухують" і опісля ешелонами раз на місяць висилають на Сибір. Прийнято порядок, що українців з Галичини та інших західних областей висилають до Туркестану і Азербайджану, а наддніпрянців в арктичні краї. Дня 5-го лютого був в цьому таборі совєтський академік Удальцев та говорив голодним людям про „сталінську конституцію". Як він відходив, інтерновані жінки з дітьми заступили йому дорогу та з плачем і криком домагалися аби їм повідомив Сталіна, що вони не хочуть їхати на Сибір і хочуть залишитися в Україні. Тюремна сторожа мусіла промостити совєтському пропагандистові дорогу до виходу. В ночі з 8 на 9 лютого, як людей вели з кріпості на залізничу станцію в Кошицях, вони підпалили свої нужденні клунки, щоб звернути цим увагу населення та кричали: „Рятуйте нас. Не хочемо на Сибір". Совєтська ескорта почала наосліп стріляти та завернула людей до кріпості. Ще перед світанком розстріляно там 12 чоловіків, одного на кожних 50 „щасливих" совєтських громадян. Чеське радіо повідомило, що транспорт відправлено 10-го лютого, отже з 24-годинним запізненням. Чехи і словаки в околиці тепер тільки про це говорять про большевицькі знущання над українцями

ТРАНСПОРТ НОВИХ ІМІГРАНТІВ ПРИЙДЕ В ПОНЕДІЛОК

Филаделфія, 18 лютого. Канцелярія ЗУАДКомітету одержала телеграфічне повідомлення, що пароплав Ірні Пайл, на якому їде 218 нових українських імігрантів старанням цього Комітету, причалить до порту в Бостоні не 20-го, як це раніше повідомлено, але в понеділок, 21-го лютого.

ЗАХІДНІ СОЮЗНИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ПРИЛУЧЕННЯ ТРІЄСТУ ДО ІТАЛІЇ

ВІДКИДАЮТЬ ВИДВИГНЕНОГО СОВЄТАМИ ШВАЙЦАРСЬКОГО КАНДИДАТА НА ГУБЕРНАТОРА.

Лейк Соксес, Н. Й., 18 лютого. — Совєтський представник в Раді Безпеки, Я. А. Малік, вчора нагло видвигнув домагання прийняти запропоновану свого часу Британією кандидатуру швайцарського полковника Германа Флюкігера на губернатора Трієсту. Представники Злучених Держав, Британії і Франції безпосередньо відкинули цю совєтську пропозицію, обстоюючи, що Трієст повинен бути звернений Італії. Полк. Флюкігер був свого часу швайцарським амбасадором в Москві і тепер є головою швайцарських годинникарів. Західні союзники у відповідь на совєтське домагання заявили, що від того часу, як Британія ставила кандидатуру Флюкігера на губернатора Трієсту, зайшло дуже багато змін, головно підкреслили факт, що в тому часі Югославія в своїй зоні розбудувала свою справжню поліційну державу, так що вони сьогодні вважають єдиним можливим виходом з положення необхідність передати Трієст під суверенність Італії. Тим самим відпадає проблема кандидатури міжнародного губернатора для цього міста. Проте, Малік вніс формальну резолюцію в цій справі і Рада має перевести над нею голосування, дати якого ще не встановлено.

СОВЄТИ ПОСПІШАЮТЬ З ТВОРЕННЯМ „НАРОДНОЇ ДЕМОКРАТІЇ" В НІМЕЧЧИНІ.

Берлін, 18 лютого. — Совєти рішили приспішити створення „народної демократії" в своїй зоні Німеччини, які у формі східно-німецької держави мала б бути проголошена та мала б прилучитися до інших совєтських сателітів вже в найближчих місяцях. Отто Гротеволь, другий предсідник комуністичної „Соціялістичної Єдности", заповів, що „народна рада" вже в березні розгляне „німецьку народню конституцію", ухвалену ще минулого року „німецьким народним конгресом", та почне переводити її в життя в совєтській зоні.

АМЕРИКАНСЬКА АРМІЯ ПОДАРУВАЛА $44,000,000 НА ХАРЧІ ДЛЯ НІМЕЦЬКИХ ДІТЕЙ.

Франкфурт,. 18 лютого.—Американська Армія тихо і без розголосу виасигнувала зі своїх фондів $44,000,000 на щоденні дарові обіди для німецьких шкільних дітей. При цьому на виразну телеграму з Вашингтону заборонено робити з цього будь-яку пропаганду. Американське управління повідомило німецькі власті, що воно ставляє їм до розпорядження харчів на таку суму на безплатні обіди для шкільних дітей, включно ці старшими студентами в американській і британській зонах. З цих обідів користатиме около 4,250,000 німецьких школярів у віці від 6 до 18 р. та додатково 270,000 студентів університетів. Гроші на ту ціль взято безпосередньо з фондів департаменту армії, призначених на поборювання смерти і неспокоїв на окупов. теренах.

ЗАКОНОПРОЄКТ ПРО КОНТРОЛЮ ЦЕРКВИ В БОЛГАРІЇ.

Софія, 18 лютого. — Комуністичний міністер закордонних справ Болгарії, Василь Коляров, вніс вчора в парляменті законопроєкт, яким передбачується обмеження церковних груп цеї країни зі закордонними центрами та який практично означає повну контролю церкви державою. У вияснениях до законопроєкту міністер схидно заявив, що з огляду на значну політичну активність деяких церковних груп закордоном, цей законопроєкт забезпечить „канонічну чистоту" болгарських церков та „скріпить їх незалежність". В законі зокрема відмічується, що вихованням дітей спеціяльно піклується держава і тому ця справа є поза сферою компетенцій духовенства. На всіх 7,000,000 болгарів, около 6,000,000 є православних, 50,000 католиків, 16,000 протестантів, а решта мусулмани.

ЮГОСЛАВІЯ „МОДИФІКУЄ" СВОЇ ПРЕТЕНСІЇ ДО АВСТРІЇ.

Лондон, 18 лютого. — Заступники міністрів закордонних справ чотирьох великодержав, що після більше ніж піврічної перерви знову відновили тут минулого тижня свої наради в справі мирового договору з Австрією, винесли рішення вислухати югославську делегацію з її претенсіями до Австрії. Югославія вже раніше видвигнула свої домагання до частини австрійської території та до воєнних відшкодовань. Тепер югославський представник заявив, що домагання його країни вже не є такі, як були раніше, не означуючи точніше в чому властиве та в якій мірі вони не є „такі".

ЗАСУДИЛИ СУДЕТСЬКОГО НІМЦЯ ЗА ШПИГУНСТВО.

Мюнхен, 18. лютого.—Після таємної розправи американський військовий трибунал засудив тут на 20 років тюрми і важких робіт судетського німця, Франтішека Клєцка, обвинуваченого за шпигунство в користь комуністичної Чехословаччини та проти американських окупаційних сил в Німеччині. Заповіджено п'ять дальших розправ в цій справі.

БРИТАНЦІ ПРОДОВЖУЮТЬ ЧИСТКУ ЕКСТРЕМІСТІВ.

Лондон, 18 лютого. — Британія продовжує чистку комуністичних і фашистських екстремістів з відповідальних постів державної і публичної служби. Інституція Професійних Публичних Службовців повідомила вчора про звільнення з праці чотирьох вчених, що були членами комуністичної або фашистської партії та займали високі становища в таємних наукових дослідах.

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
Число з понеділка (англійською Частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НА ЖАЛЬ, ЗАПІЗНО!

Совєтська репатріяційна комісія в Німеччині — це та, яку прокляли мільйони тих нещасливців, що їх силою відставлено по війні „на родину". Ця комісія проклята й тими, що хоч врятували своє життя, але роками жили на скитальщині в постійному страху, що вона зявиться і забере їх до сталінського пекла.

Згідно з розпорядженням ген. Л. Д. Клея, мілітарного губернатора Злучених Держав в Німеччині, совєтська репатріяційна комісія має зліквідувати свою діяльність в американській зоні до 1. березня 1949. На ділі цеї діяльности останніми часами взагалі не було, бо не було „добровольців", що хотіли б вертати на землі Совєтського Союзу. І це було формальною причиною, чому ген. Клей зажадав її ліквідації.

Треба знати, що Совєти ще далі натискають на американську окупаційну владу, щоб вона примушувала скитальців вертати „на родину", але — як читаємо у звідомленнях — Злучені Держави є проти примусової репатріяції, а тільки за добровільну. Тому, що добровільних репатріянтів нема, ген Клей тої думки, що вже совєтська мілітарна місія, у якої будинку приміщена теж і совєтська репатріяційна комісія, вистачає на полагоду бажань таких, що хотіли би вертати до Совєтів.

До цього слід додати, що по правді тут йдеться головно про зменшення числа совєтських шпигунів в американській зоні Німеччини. Хоч совєтська репатріяційна комісія вже від довгого часу не має що робити, бо ніхто не зголошується вертати добровільно „на родину", вона має ще іншу роботу. Правда, нині їй уже не так легко аранжувати „пірвання" і вже скитальці несподівано десь так не пропадають, як це бувало давніше. Але з цього не виходить, що вона сидить бездільно, що не займається шпигунством, що не вишукує провокаторів, потрібних для ширення деморалізації по скитальчих таборах. В цьому теж і по українських, що не шукає способів розбивання усяких спроб консолідації тих сил, що змагають до визволення поневолених Кремлем країн та народів.

Беручи справу з ось такого боку, ліквідація совєтської репатріяційної комісії в американській зоні Німеччини може навіть принести якусь користь. Але коли мати на увазі давне завдання репатріяції, то її ліквідація припізнена. Своє чортівське діло ця комісія вже давно виконала, дістаючи у цьому ділі велику допомогу від таких організацій як УНРРА. Бо треба було щойно великого натиску з боку американської публичної опінії, щоб американська влада перестала помагати совєтським репатріяційним комісіям силою забирати людей зо скитальщини до Совєтів. Це щось таке, як було з натиском американських робітничих організацій на американські урядові чинники, щоб заговорили про совєтські табори каторжних робіт. Майже два роки натискали представники Американської Федерації Праці на департамент стейну, щоб він причинився до протесту американського робітництва в справі невільництва в Совєтах. Хоч американський уряд добре знав, що діється у совєтських таборах каторжних робіт, але нічого в цій справі не робив. Він теж добре знав, що діється з тими нещасними людьми, що їх совєтські агенти силою забирали зо скитальщини до Совєтів. Та й це збувалось мовчанкою ради „миру" з Совєтами. За цей „мир", якого досі нема і не буде, заплатили мільйони невинних людей муками і смертю, а найбільше тих жертв поклав таки український нарід.

Майбутність суспільного забезпечення

У різних комісіях і підкомісіях конгресу прийнято в засаді деякі законопроекти, які викликали таки на місці голосні протести, а навіть голоси обурення проти поспіху, з яким ці проекти перепущено. Одною такою справою є стареча пенсія для ветеранів світових воєн; другою є переміна федеральної агенції суспільного забезпечення на департамент суспільного добробуту, на чолі якого стоятиме окремий секретар.

Новий міністерський департамент мав би за завдання „підтримувати й поширити загальний добробут у справах, які відносяться до здоровя, виховання, суспільного добробуту і суспільного забезпечення". У дискусії над цими справами в комісії видатків для екзекутивних департаментів підносили закиди, що в департаменті суспільного добробуту повинні бути зосереджені тільки справи пенсій, виховання та суспільного забезпечення, бо справи здоровя є надто важні, щоб їх ставити нарівні з фінансовими справами. Одначе вкінці ухвалили приділити новому департаментові такі різнородні справи, які переміняють новий департамент на якийсь уряд, що має займатися майже всіми людськими справами. Ніщо дивного, що вже появляються голоси критики проти засягу справ, які підлягатимуть департаментові добробуту і вони будуть рости, аж доки законопроект не стане законом.

Створення нового департаменту є звязане з законодавством у конгресі, яке там за спонукою адміністрації вже заповіджено. Між ними є три дуже важливі й далекосяжні законопроекти (білли): 1. підвишка старечої пенсії і допомог для вдів та сиріт по небіжчикові; з тим билом злучена виплата більших рат для покалічених робітників і поширення суспільного забезпечення на дальших 25,000,000 людей, досі необнятих законом; 2. підвишка забезпечення на випадок безробіття. 3. Третьою точкою в пляні президента є започаткування „програми здоровя", яка обійме шпитальний догляд і лікування.

Перша частина нового законодавства мала б увійти в життя вже з днем 1 липня б. р. Тоді уряд почав би двічи більшу доплату до старечих пенсій і доплат на утримання вдів та несамостійних сиріт, а така доплата спричинила б федеральному скарбові видаток 2.6 більйонів на місце дотеперішнього видатку в сумі 1.3 більйонів долярів.

На підставі теперішнього закону про суспільне забезпечення яких 40 мільйонів промислових і торговельних робітників мають забезпечення. Від 1 липня вже 60-65 мільйонів робітників мали б платити вкладку до Фонду Суспільного Забезпечення, а це дало б підставу їхнім родинам і їм самим мати право до старечих пенсій і всіх інших добродійств, які досі звісні. Від 1-го липня мали б дістати вищу старечу пенсію мужчини, які мають понад 65 років життя, а жінки по скінченні 60 року життя. Теж і особи, які є на втриманні обезпеченого, дістали б підвишку бенефітів.

Медична забезпека в початках полягала б у тому, що робітник мав би право на шпитальний догляд до 60 днів у році, майже повну лікарську обслугу і безплатні ліки, а теж і дентистичну опіку, включаючи й сестер-доглядачок, які приходили б домів. Підвишка виплат на випадок безробіття теж передбачена в законопроекті, одначе над нею йде ще тепер гаряча дискусія в урядових колах. Це тому, що виплата для безробітних іде від стейтів, а федеральний скарб доплачує кожному стейтові інші суми гроша.

Впарі з підвишкою бенефітів підуть теж підвищені премії за такі обезпечення. В році 1950 почались би оплати на обезпечення здоровя й тому від того року робітники мали б доплачувати по 1.75% до Фонду Суспільного Забезпечення, аж до висоти $4,800 річної платні. На підставі теперішнього закону робітники платять 1% від $3,000 річної платні. Крім робітника доплачуватиме підприємець по 1.1% до Фонду, коли річна платня робітника не є вища як $3,000, а 1.75%, коли платня вища.

У практиці це вийшло б річно по $84 для кожного робітника, а по $117 для підприємця на обезпеченого робітника. До того має доплачувати ще федеральний скарб, як загально говорять, двічи стільки, що платив досі. Така доплата малаб виносити пересічно одну третину загальних виплат, виданих з обезпечення на бенефіти.

Тому, що підприємці обовязані доплачувати до Фонду Суспільного Забезпечення подекуди більше ніж самий робітник, а крім того доплати з федерального скарбу покривались би з податків, які теж платить підприємець відповідно до своїх доходів, представники підприємців почали вже кампанію проти плянів нових законопроектів. Вони виказують, що робітник теж обовязаний платити розмірно високі доплати з своїх заробітків, яких він досі не знав, а не завжди дістає бенефіти, бо часто вмірає перед 65 роком життя.

У першу чергу вони звертають увагу на постійно зростаючі видатки федерального уряду на різнородні цілі і остерігають, що прийде час, коли федеральний буджет не зможе виконати грошевих зобовязань держави. Так напр. вказують вони, що в 1950 р. треба буде доплачувати з федеральних фондів 2.3 більйонів, в 1960 р. 13 більйонів, в 1980 р. 23.8 більйонів, а в 2000 році повних 33 більйонів долярів.

На це відповідають прихильники суспільного обезпечення, що таке обезпечення має на меті вищі цілі, ніж їх можна б оцінювати самими грошевими видатками. Крім того робітнича платня буде постійно зростати, а тоді теж легче буде робітникові заплатити вкладку до Фонду Суспільного Забезпечення. А що найважніше здоровя людини настільки поправиться, що не треба буде раз-ураз кликати лікаря та йти до шпиталю для порятунку здоровя.

Усі такі закиди й відповіди прийдуть на чергу підчас дискусії, яка почнеться в комісіях для пересухання знавців і свідків.

Лев Ясінчук.

На склоні скитальщини

Скільки заощадилось би українцям енергії, якщоб вони позбавлені від сотень років власної в повному значенні держави — не мусіли розпорошувати своєї політичної думки! А то завжди треба бути насторожении на власні українські справи, але й на чужі, себто на справи тієї держави, в якій вони випадково живуть, бо ті справи тієї держави не без впливу і значення для українців. Так було в давній Росії, так було в давній Австрії, так було в Польщі, Румунії, на Закарпатті, на Зеленому Клині (чи тепер у Шангаї), в Північній, в Південній Америці, а навіть на тих двох континентах, про які колись і не думали в Африці й Австралії. Таке судилося й нам, в Австрії. Замість думати лише про свою спільноту, ми ще мусимо наслухувати, що може статися з тим слабеньким, безборонним краєм, що сьогодні підгодований американським хлібом міг би трохи побрикати неперебірчиво по чужих левадах, розтратовуючи те, що попаде під ноги.

Незабаром знов почнуть в Лондоні розмови про статут для Австрії. Сусідня Югославія предложить там свої домагання відібрати від Австрії частину Каринтії, замешкалої словінцями, й прилучення її до Югославії. Щоб змягчити дотеперішню твердість Австрії, югославська комуністична пропаганда горлає, що своїм становищем до югославської вимоги Австрія виявить, „чи пангерманський дух у ній ще живе, чи ні, і страшить тим духом західні великодержави. Знов же австрійський канцлер заявляє, що якби там договір не випав, Австрія не перестане крок за кроком вибороювати свою суверенність, щоб уже раз покласти кінець чужим окупаціям, запевняючи бундючно, що Австрія „ніколи не стане людовою демократією" Що більшість народу того не бажає, це певне, але не можна легковажити факту, що в найновішому часі одержують під совєтською окупацією у східній Австрії зброю всі партійні комуністи поза доволі вже сильною робітничою міліцією, що по фабриках тієї частини краю вже озброєна!

Цікаве явище запримічується в тій цілій австрійській політиці. Австрійський народ нею не інтересується. Якщоб така подія, як державний договір, що має рішати про суверенність краю, мала нас стріпнути, то народ уладжував би наради, віча, маніфестації; тут — нічого того нема. Тільки інтелігенція і то лише та при адміністрації, чи на керівних становищах в індустрії, ще трохи цікавиться тими справами, бо дрожить за власну шкуру. Робітник уважає, що він дальше буде робітником; бувший націст, усунений від усякої праці, занятий своїми коньюнктуральними бизнесами, а „бауер" (хлоп) ще не дійшов до тієї свідомости, що в теперішньому часі можна й з „баура" скинути".

Всі вони разом може більше зацікавлені голяндською королевою, що приїхала сюди побігати на лещетах, чи галивудськими фільмовими артистами, — Повелом і його дружиною — що зупинилися в гірському містечку Кіцбюгель у своїй послюбній подорожі з Риму.

Ще доволі цупко обєднує австрійців нехіть до чужинців (таких безгрішних, як ми), цупкіше ніж політика власної держави. Назверх вправді тепер притихла ця нехіть (мабуть на чийсь наказ), але час до часу покажеться. Ось маленька характеристика.

Під кінець січня ц. р. вибух з невідомих причин в українському таборі в Ляндеку серед ночі вогонь у бараці, де на щастя ніхто не мешкав, бо він був призначений на господарство. Зірвалися таборити і примітивними засобами льокалізували пожар. Доволі пізно зявилася й міська вогнева сторожа, дарма, що табор притикає до самого міста. Наші поралються біля вогню, а вогневі сторожі — собі поволеньки. Нарешті один вогневик каже до другого: „Та берімся до роботи". „Маєш час", — той відповідає. Зачув це один з наших і — як ніс відро з водою, так і виллив на того, що ще мав час. Що цілий табор (з дошкових стін) міг упасти жертвою пожару, що матеріяльно зруйновані скитальці залишилися би в трискучий мороз без даху над головою, це місцевим вогневикам байдуже. „Має час"... Можна ж би вмить легко позбутися чужинців!

Наша скитальщина щораз більше розгружується. В перших днях лютого виїхав поважний транспорт до Канади, за два дні — другий, до Аргентини, набірають до Австралії й австрійці незабаром відіхнуть після нас. Та чи справді? Коли вже не стане тут скитальців, то щойно тоді обрахуються, що з нами таки краще виходили. Кожна одиниця мусить видати місячно на своє удержання в пересічі 500 шілінгів. Це робить для самих українських скитальців (щоб тільки при 10 тисячах) 5 мільйонів шілінгів, або 60 мільйонів річно. Цього вже австрійці ніколи не відробіть. Але це відчують вони щойно опісля. Та — хай їм хрін!

„Ми робимо своє; ті, що тут ще залишилися. Робимо так, як можемо й не маємо чого соромитися. З кінцем січня відбулися всюди свята для звеличення 22-го січня — по таборах і на вільних осідках. Цікаві, в йому обрамуванні й з нещоденним змістом доповіді, місцеві хори, підібрані деклямації обєднували на часок думку зібраних і навівали тугою за днем повного здійснення Універсалів з 22. січня 1918 і 1919 р.

Зразком енергії українських скитальців Тиролю можуть послужити наглядно загальні збори одинокої правно-формальної української організації в Австрії, себто Братства св. Андрія" в Інсбруці, що відбулися 29 січня ц. р., в якому обєднується сама українська еліта еміграції — робітники, світські й духовні інтелігенти, мущини і міщанство. Не багато членів, бо тут належать лише ті, що без власної користи хотять другим допомогти. Вправді з поменшенням числа скитальців звужуються агенди, важче їх вести під матеріяльним оглядом, але в основному робота йде. На відтинку релігійно-моральної піддержки — місії, реколекції, відчити, традиційні обрядово-релігійні свята (різдвяна вечера); на харитативному відтинку — відвідування хворих та інших нещасливців з маленькою поміччю для них; на відтинку господарства — шевська і кравецька

(Докінчення на стор. 3-тій).

УЛАС САМЧУК

СОНЦЕ З ЗАХОДУ

РОМАН.

30)

Він уже сам. Пізно. Дим і чад ще носиться над головою. Тількищо вийшли чисельні його господарі. Кальчук говорив — багато, вперто... Про Січ, мадяронство, про багато речей, що мають місце в цьому краю. Потім бажають „добру нуч" і виходять. — Ну, подьмо! Пан учитель ачий також втомилисї! Айно!.... — Але вони все ще ставлять ті чи інші слова і все чекають відповіді...

Нарешті виходять. Ніч, шум водоспаду і вічність. Тихне кімната, і розводи диму щезають. Кальчук збирає свої думки, виймає перо зі схиним кінцем і пише: — Кохана Марусю! Чекаєш мого листа на Свят-Веічр. Я тут у горах серед своїх людей. У мене тепло, і мені добре. Я спішуся, але не вистачає часу, і я не приїду до Тебе на це свято. Але геть наші чудові сльози. Ми живемо тільки раз у цьому повітрі, а вічність така велика. І коли я йду отак через ці гори, мені здається, вони обновляються і стає якесь чудо. Нічого їм не кажу. Кажу: ви українці і більше нічого, і вони мене дійсно чують, і, коли б які прийшли сюди татари, вони вже не стопчуть мого жнива. Сію тільки слова і маю тільки певність...

Я щасливий, що можу бути тут, якраз тут, а не в Хусті. Там нема мені справжнього місця, бо не люблю і не вірю в те, що там діється. То наші люди. Вони мені близькі, але і вони потребують свого вчителя, тільки, що я не можу їм сказати цього так само просто і щиро, як кажу це тут, бо там вже були інші переді мною і чуюсь я слабим перед невмолимістю.

І особливо цікаво діяти о. тут, у цьому закутку землі, де все ще переліг — глевкий і твердий і де ще тільки креслиться ім'я мого народу. Я що присутній при цій містерії, беру різець до рук і креслю заповідь і кладу її на пам'ять прийдучим. Нате. Майте. Вірте. Г'юбіть.

Ти кажеш: хочеш іти сюди. Хочеш кинути аптеку в Празі і хочеш мати аптеку тут. Хочеш служити не їм, а нам. Хочеш бути на фронті... Мила! Дякую. Так буде. Ти прийдеш, ти будеш, але покищо почекай. Тут ще не все готове навіть для таких твоїх побожних бажань. Тут ще є речі, про які не треба всім знати. А коли прийде свято Різдва і коли мене не буде біля тебе, ти думай про мене. Я тут — у срібних, рідних горах, серед щирого, доброго люду. Я чую тебе.

Написав і крапка. Середа двадцять першого грудня 1938 року.

Виймав світлину дружини, дивився їй у вічі, чув її слова, що десь звучать у просторі. Треба мати мужність, щоб так жити. Багато років і ціле життя. „Цізінка" — казали там. „Чужинці" — кажуть тут. Половина платні і останнє місце. Але ми надто горді, щоб скоритись... Підніс до уст світлину...

Уранці перед восьмою до Кальчука застукали. Це учитель і комендант місцевої Січі. — Спите? Слава Україні! Надворі прекрасна погода. Небо очищається!

Раз-два, і Кальчук на ногах. — Підемо до мене на каву, — каже учитель. Це „старий емігрант", петлюровець, учасник Зимового походу. Він таки „підтоптаний", але ось повіяло новим, і він вже випростує спину. — Як треба... Що ж... Підемо й ще раз... Підемо, підемо!.. Я ще можу дечо... Не остання шкапа...

Вийшли на двір. Стоїть день — повний, соковитий, барвистий. Гори горять переливно. Сонце зійшло і жахкотить. — Школи не маю, — каже учитель... У клясах чеські жандарми. Он бачите... Це вони стережуть кордон... Ідять, сплять, п'ють, а потім знов спочатку... А, думаєте, — піймали хоч одного диверсанта?

— А сюди приходять вони? — питає Кальчук...

— Повно! Тепер трохи втихло, Пішли наші хлопці і вичистили... Як сьляночку... Ну, а скажіть мені.. Ви там ближче до тієї влади... Чи варта вона чогось?..

— Певно, — коротко каже Кальчук.

— А чому ж вони не озброюють наших хлопців? На випадок чого, це ж єдина надія...

— Бачите... Не всі ще так переконані...

— Як може бути інакше? Хто може ще надіятись на цих ось?

— Що вони роблять?.. Стріляють у наші плякати. Ми, кажуть, вам дамо зброї... До Гітлера! Він вам дасть Україну! Я вам кажу: ті чехи ще нам покажуть, хто вони... Треба тільки послухати їх мову...

Зайшли до вчителя. Дерев'яна селянська хата. Говорили далі.

— Тут чуєте одно, а там інше, — казав Кальчук.

— Повторюється вісімнадцятий рік... Братня демократія... Прага! Як можна надіятись на Прагу... Прага, що ненавидить нас всіма фібрами душі, що ніколи не вимовила слово Україна і раптом Прага — якор спасіння

— Бачте... Карпатська Україна і Україна взагалі — це покищо не те саме. Ще не створилось органічного споєння. Ще немає одного думання. Я от їжджу і кажу якраз про ці речі, але там нагорі і такого нема. Люди ще не звикли в новій ролі. Вони навіть не орієнтуються в наших політичних аспіраціях взагалі, і чимало є таких, що таки справді, крім звичайної теплішої посади, ніякої екстра України не вимагають... Але моя думка — не маємо цим перейматись аж надто. Так є, але так не має бути і одного разу так не буде. А початок вже є і не поганий...

Двері почали рипати, і обережно входять нові люди. З Колочави прийшла делегація.

— Просиме айбисьте так і у нас, паночку, порозправляли, гей в Синевірі..., — каже високий костистий, сіроокий з шерстяним шалем на шиї. Кличуть його Тодор.

(Дальше буде).

Вони знову люди...

УКРАЇНСЬКІ Д.П. БУДУЮТЬ СВОЇ НОВІ ДОМИ В МЕРІ ЛЕНДІ

3)

(Продовження).

VI.

ДОБРЕ, АЛЕ СКУЧНО

Наші чергові відвідини — місцевість Квінставн та фарма, на якій будує свій новий дім Борис Сігней зі Львова, його жінка Лідія з Волині та їх малий син Ярослав, якого ще, сказати б, цілий світ не обходить. Теж вони з приміщення, праці і фармера, а фармер з них цілком задоволені. Робота не тяжка, але „скомплікована". Головна проблема — доїти корови. В „старім краю" — це „бабське діло", а тут до нього заставляють чоловіка. Сігней щиро признається, що це перший раз в житті йому таке притрапилось і не без збентеження він за це, коров'яче діло брався, тим більше, що на фармі є конкуренція — інші робітники. Зразу не складалось, але тепер він вже майже спеціяліст в тій галузі. Це тільки так здається, що воно скомпліковане, бо на ділі це найпростіша справа в світі. В додатку — тут все машиною, тільки треба навчитись нею орудувати. Ясно, що доїння коров не є одинокою роботою на фармі. Але українець є останній з тих, що роботи боїться.

За свою роботу Сігней одержав першого тижня 20 долярів, а друго 10. Як буде дальше — ще не знає. Харчуються разом з фармерами. Мають окрему кімнату і відразу пізнається хто в ній живе: вона чистенько прибрана, а на стіні святий образ, прикрашений вишитим ружником. Шматочок України в цій віддаленій фармі Меріленду.

Сігнеї, як і сім'я Чумаків, безмірно щасливі, що наостанці вихопилися з европейської долини сліз і горя. Вони щасливі за себе і за свого малого сина, якому доля — дасть Бог — заощадить на цій землі того всього горя, якого довелось зазнати його батькам від ворожих окупантів в своїй рідній Україні. Одне тільки, що їм в цих перших днях побуту на американській землі долягає — це туга. На фармі вони самі, в місцеві обставини ще не цілком „вжились" і тужать, хоча й не цілком знають за чим, бо цілком певно ані за скитальчим табором ані за ворожими знущаннями над ними. Вони тужать насамперед за тим, щоб нарід український міг на своїй власній землі жити так свобідно, радісно і заможно, як живе американський нарід у своїй великій країні, до якої тепер і їх прийняв. Їх туга, можливо, зменшиться як вони побудуть тут довше та як Лідії Сігней пощастить спровадити з Европи своїх батьків. Заходи в цьому напрямку вони вже поробили і теж фармер їм в цьому не відмовить своєї допомоги.

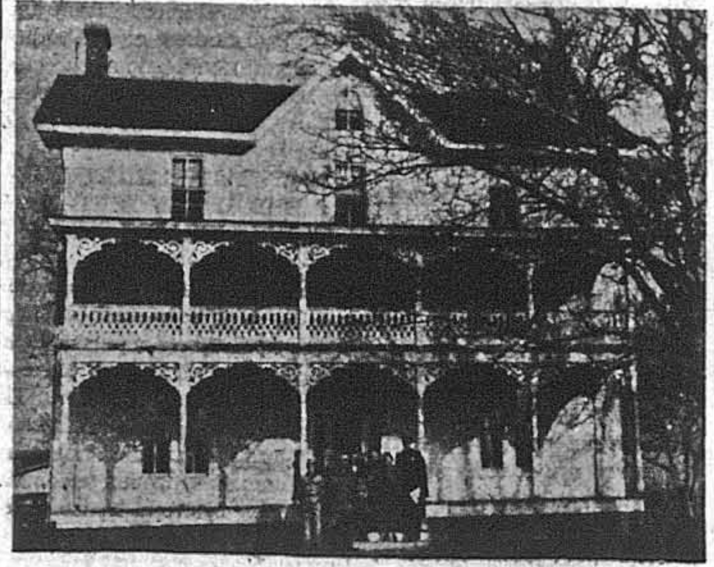
Сам фармер своїми новими співробітниками цілком задоволений та подивляє їхню трудолюбивість. Сам признає, що „дис янг Юкрейнієн" робить все що попаде йому під руки і робить добре. Правдоподібно мав теж на думці доїння коров.

Мр. Ріджлі з д-ром Ґаланом стверджують що й на цій фармі все „окей" і ми знову в автомашинах та шукаємо „вітра в полі" — чергової фарми з українськими „рефюджісами".

VII.

ЗІ СЛОВНИКОМ В РУЦІ

Ґлова Михайло, Олена і їх мала дочка Ольга були черговими „жертвами" наших відвідин. Живуть разом з власниками на великій фармі, разом працюють і разом харчуються. За перший тиждень Михайло одержав 10 а за другий 12.50 долярів. Вони приїхали першою групою до Бостону. Обоє походять з Ярославського повіту.

Дім фарми, на якій живе, працює і вивчає англійську мову Михайло Ґлова. При вході зібрані Ґлова з жінкою і дитиною, фармерська сім'я та д-р Ґалан і Мр. Ріджі.

Ми застали їх в кухні і за роботою, яка в інших обставинах навряд чи мала б з кухнею що небудь спільного: Михайло Ґлова ходив по кухні з англійсько-українським словником в руках та перекладаючи слова зі словника в голову. Нічого дивного, бо серед цілком американського оточення проблема мови є одною з дуже важливих передумов „стабілізації" нового імігранта.

В цьому випадку, як і в попередніх, всі собою взаємно дуже вдоволені та раді. Чоловік робить в полі, а жінка допомагає дома. Жадних окремих потреб чи побажань не мають.

VIII.

ХОЧЕ НАЛЕЖАТИ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Юрій Походайло з жінкою і двома дітьми примістився на фармі Бішофа. Від дому фармерів вони живуть в деякому віддалені в цілком окремій хаті тільки для них самих. Тим самим і хазяйнувати доводиться самим. Фармер дав їм шинку і всего іншого мають до схочу. Походай походить з Любачівщини, на господарстві, сказати б, свої зуби з'їв і тому теж Бішофську фарму він дуже швидко „розкусив". Все йому подобається, все у великому порядку, все робиться машинами, але без того болота на подвірю таки можна б обійтися — каже він. Він теж відразу пропонує фармерові як це зробити. Свою пропозицію він „висловлює" руками, складаючи їх то в більші то в менші рурки і знову показуючи ними на всі сторони світу. Фармер дивиться та похитуючи головою вдає, що розуміє. Нічого, рікдва хай зажде і тоді „Юкрейніен" виложить йому це вже цілком певно в англійській мові. Інше діло, що до того часу болото готово само висхнути, але це доброї інтенції та ініціятиви Походая цілком не зменшує.

Фармер користає з нагоди двомовних відвідин і прохає переказати Юркові те, що він йому вже показував руками. Оцей великий город біля хати і за хатою — це для тебе, Юрку. Тільки візьмися за нього. Тепер по ньому ще бігають кури, маєстатично проходжуються свині і часом побрикає собі корова, але як ти його обробиш, виореш, заволочиш, посієш і посадиш то можеш мати з нього велику користь. Фармер переконаний, що там справді вже в коротці прекрасний город милуватиме людське око. Він бачив Юрка при роботі і він радий довідатися за якими то горами і ріками та морями такі робітники виростають.

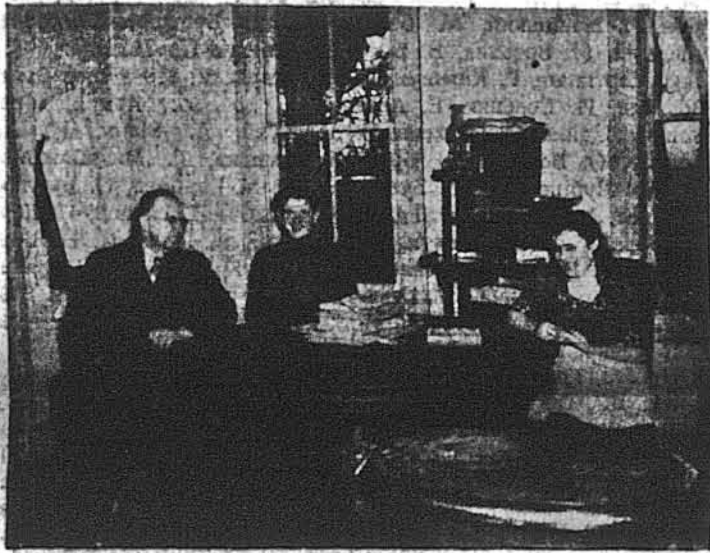
Усміхнений, радий і щасливий Походай походжає за коровами на „своїй фармі". Фармер Бішоф оповідає капітанові Ріджлі як то „Юкрейнієн" прекрасно з всякою роботою справляється, головно як то він швидко опанував „таємницю" доєння коров, а фармерка, в приявності своєї нової української помічниці, оповідає д-рові Ґаланові та „авторові цих рядків" як то їй Походай кілька днів кожного дня п'ять пальців на руці показував і вона досі не знає в чому діло. Справа була в п'ять пакунках багажу, що їх Походай дожидав та які йому вже доставила стейтова поліція. „Джост Роберт" філософічно на те все дивиться. Пістолю, що висить йому при боці, він в потребі вміє використати в найкращому „Вайлд-Вест" стилю і за це з гордістю носить відзнаку на грудях.

Сам Юрко має два головні бажання: послати сина до школи і вступити до української організації. Як згадав про організацію, то відразу й руку встромив в кишеню, виявляючи тим свою готовість заплатити членський внесок хочби і зараз. Щодо першого бажання — фармер допоможе. Щодо другого — його найлекше задовольнити.

IX.

ЗЛЕ, БО МАЛО РОБОТИ

До такого висновку прийшла Ева, 26-літня жінка 26-літнього Атаназія Заяця на одній з чергових фарм Меріленду. Їхнього фармера ми взагалі не бачили, натомість їх обох застали у відпущеному виключно для їхнього вжитку великому, поверховому домі. Вони влаштували собі одну кімнату і вхід до неї та скучають собі. Атанаса фармер кожного дня забирає автом до роботи, автом привозить на обід і опісля знову забирає та привозить. На цій фармі придержуються восьмигодинного дня праці та з відповідним „ввік-ендом". Але як йдеться про точність, то Атаназій хоча молодий і тільки короткий час на фармі, він вже сам „цілий господар".

Атаназій і Ева Заяць таки справді при „круглому столі" оповідають д-рові Ґаланові, як то вони скучають тоді, як нема роботи. Але це цілком не зменшує їхньої радости з нового місця побуту. Американські журнали, що ними їх забезпечує фармер, та „Свобода", що приходить до них кожного дня, допомагають розганяти тугу.

Вони живуть собі самі в своєму новому домі і самі про себе дбають. Фармер за перший тиждень да їм 20 долярів, крім того дає молоко та інші харчі. Покупив теж відповідний одяг до роботи. Атаназій „в русі" і йому день „як з батоґа тріскає", але тяжча справа з Евою: її до роботи не пускають. Сидить собі дома, „крутиться" — як каже — та дожидає поки чоловіка превезуть їй з роботи. Проте, вони обоє фармером а фармер ними під кожним оглядом задоволені. Немають ніяких побажань, хиба аби скорше весна, хоча поля довкола них вже зеленіють. Щодо весни висловили свою безрадність солідарно капітан Ріджлі і д-р Ґалан.

X.

У ВСЯКОГО СВОЯ ДОЛЯ...

Шмигляючи двома автами від фарми до фарми, нам доводилося часом робити більші „коліна", що час до часу вели через одне або друге містечко. В той спосіб ми попали до Честертави, родинного міста, чи, можливо, тільки службового „постою" нашого „джост Роберта". Подорозі нам трапилася пригода, що була наявним доказом „своєї долі у всякого". Перед нами їхало вантажне авто, шофер якого задумав, здавалося, продовжити собі путь їдучи не як люди, просто, але всілякими фантазійними викрутасами та по цілій дорозі. Тим разом не мав щастя, бо з нами їхала поліція, та ще в додатку й сам шеф. Роберт підняв трубку свого телефону і після короткої „конференції" вже завивала сирена його автомашини. Вантажне авто зробило ще кілька кривулюк і наостанці зупинилося, отак напоперек дороги. З авта вийшов шофер „з фантазією", вчіпився двома руками самоходу і з філософічною міною дожидав „капа". Наш Роберт, заки відкрив дискусію, запропонував нігрові, віку якого ніколи не можна навіть приблизно означити, пройтися кілька кроків по дорозі. І це був „пойнт". Він замахав руками наче орел, що збирається до лету, з тою тільки різницею, що замість полетіти догори, він зробив кілька прямих зворотів вліво і вправо і — сказати б скапітулював. Тим самим причину його фантазійної їзди урядово усталено і витягнено відносно дуже лагідний висновок: п'яному зарекомендовано постояти бодай пів години на свіжому повітрю і тільки після того пробувати їхати. Вирок був лагідний, бо вулиця була „сліпа" і на ній цілком не було руху.

При цій нагоді пригадалася інша подібна історія: до бару вступило трьох п'яниць, що ледви на ногах держались, приволікши за собою четвертого, що відразу прибрав „лежачу позицію". Вони замовили собі три „скачі", а тому четвертому, що лежить, не давай — кажуть — бо він „драйвує".

(Дальше буде).

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори Товариства „Дністер", 361 Від. У. Н. Союзу.

В суботу 18 грудня м. р. відбулись в Шкільній Авдиторії Св. Юрія при шостій вулиці річні збори Запомогового Товариства Дністер, 361 від. У. Н. Союзу. Зборами проводив вміло предсідник тогож товариства п. Ковальчук, секретарювали М. Іванів і Коцюбій. Звіти урядників були обширні й точно передали працю і розвій товариства.

Фінансова сторінка, що в багатьох місцях захитана, однак в товаристві Дністер вона досягнула найвищого рівня солідного ведення діловодства під совісним наглядом і при праці щирих урядників і працівників, як предсідника п. Павлова, першого заступника М. Малетича, другого заступника Шамина, рекорд. секр. Левкова, фін. секр. Кучми, касієра Левковича, д-ра Демидчука, І. І. Галичина, та пані Шамин як контрольорів, як теж при згідній співпраці членів товариства.

Звіт рек. секр. Левкова виказує, що товариство Дністер начисляє 955 членів старших, 436 членів молоді; разом має 1391 членів. З того 420 членів належить до самого товариства Дністер, що користають з запомоги товариства.

Звіт фін. секр. Кучми та касієра Левковича виказує, що маєтковий стан товариства виносить $15,590, включаючи державні бонди.

В минулій кампанії УНС вступили 122 нові члени, котрих приєднали та вписали старі піоніри товариства а саме: І. Галичин 38, М. Малетич 32, П. Кучма 22, Павлів 11, решта вписали інші урядники і члени.

Похвальною сторінкою товариства Дністер є це, що попри справи товариства являється найбільш діяльним товариством, що бере активну участь в громадському житті міста Ню Йорку, та так само являється найбільш жертвенним товариством на народні цілі. В минулому році товариство вислало на народні цілі суму $678.00. З цеї суми вислано до Укр. Конгресового Комітету $365.00, Допомоговий Комітет $229.00, УПА $64.00, памятник в Филіпсбург $20.00, та $250.00 призначено на різні пожертви в місці Ню Йорку.

Хоч це були виборчі збори, то порушено деякі пекучі справи товариства: потребу своєї власної домівки, покликання до життя бібліотеку товариства, та дальший розвій товариства.

Коли підсумовуючи діяльність і працю товариства, їх урядників та всего членства в народному житті міста Ню Йорку, його чисельне членство та маєтковий стан, то з приємністю належить підкреслити, що Товариство Дністер, від. 361 УНС., це не тільки найбільше числом наше товариство, але теж гордість цеї великої сімї, що її на імя Український Народний Союз.

Нововибраний уряд товариства на 1949 рік: Предсідник — Левкович, 1-ший заст. предсідника Хоміцький, 2-га заст. предс. п-ні Шамин мол., рекр. секр. Левко, фін. секр. П. Кучма, касієр Шамин мол. — До контрольної комісії вибрано: д-р С. Демидчук, І. Галичин і проф. Лисогір. — Опікуни хорих: Помийчук, Кошлійчук та пані Мельник, Левко і Собенько. — Тростіси: М. Паньків, Д. Савіцький і Собенько. — Прапорщики: Василишин і Любович. — Бібліотекарі: Вінтоняк і Волович.

Підчас зборів переведено збірку на допомогу студіюючій молоді на вигнанні, але звіт про це здасть студентський комітет на чолі з п. Шандром.

М. Іванів.

БОРИС ОЛЕКСАНДРІВ

ІЗ ЦИКЛЮ „МУЗИКА"

1.

Це буде так: вечірні тихі луки
а вдалі — зелені хвилі, порт.
Ось: припадуть до клавіш білі руки
і продзвенить розпукою акорд.

Це буде — біль. Закуті громовиці,
пекучий жар у холоді пітьми.
І пролетать над морем чорні птиці,
далечину мережачи крильми.

Це буде — жаль. Привабна тайна мрії.
Я не зірву повік її тенет!
Ось: піднялись, мов крила, темні вії, —
і на стіні — знайомий силует.

2.

Осипаються віти клена,
гасне день за вікном.
А ти граєш мені Шопена.
Тихо, тихо кругом.

Десь годинник озвався хрипко,
впали тіні на шлях.
І ридає, і тужить скрипка
в неспокійних руках.

Наче чую слова печалі,
що пливуть з висоти.
Сині, сині, безкраї далі
небо, вечір — і ти.

3.

Тихо-тихо. Кінець!
І душа заніміла, мов кремінь.
На столі догорів каганець
і вімкнулася хвилею темінь.

Одинока прийшла до вікна
і в далекому гомоні дзвонів
приглядалася довго, сумна,
як у сутіні вечір холонув.

Десь мереживо ткала зоря,
наче звабою тайни манила.
А далеко-далеко — моря
і на обріях — білі вітрила...

На склоні скитальщини

(Докінчення зі стор. 2-гої).

робітня, що обслужили поверх 300 скитальців то новою роботою, то направками, на відтинку рідного мистецтва — власний мішаний хор, що бере участь у всіх наших богослуженнях та звеличує національні свята. Але таки може найвидатнішою ділянкою — це ведення українських правильних шкіл. Ще на початку цього шкільного року було їх у Тиролі 6, після виїзду скитальців залишилося їх тільки 3 зо 180 учнями. Та це зовсім не зменшує заслуги Братства, тимбільше, що при меншому числі учнів важче їх удержати. А посторонньої помочі не має Братство ніякої, за виїмком від нашого Мецената, Ексц. Івана Бучка, що на 105 тисяч шілінгів річного обороту Братства жертвував поверх 24 тисячі шілінгів з призначенням на школи. Вправді повідомляв один громадянин з Канади, що має зібраних для Братства $170, а одна канадійська католицька організація сповістила десь перед двома місяцями, що вислала (чи висилає) якісь пачки, але дотепер не прийшло нічого. Очевидно, що вдержання тих шкіл є величезним матеріяльним обтяженням, бо треба оплачувати не лише льокаль, обслугу й учителів, але ще й держати бурсу для замісцевих учнів, а навіть десятьом давати безплатні обіди (за які треба комусь платити). Але зате залишається неабияке моральне вдоволення що братскі школи випустили дотепер 151 абітурієнтів на високі школи, з свідоцтвами важними на всіх університетах, не говорячи про інших фахових абсольвентів, головно шоферів і торговельників.

Маючи перед очима організацію, якої статут затвердила австрійська світська й духовна влада і французька окупаційна влада, організацію, що має за собою найвищі круги з Ватикану, передбачливі громадяни домагалися на загальних зборах, щоб Братство безумовно держати, а навіть поширити на цілу Австрію, як українську установу для тих українців, що з різних причин не зможуть відти виїхати. Інші українські організації, що створені окупаційною владою, чи ті, на яких існування глядить тепер влада „крізь пальці", будуть з часом мусіти зліквідувати себе. З часом будуть мусіли зліквідувати себе й братські школи, вони згинуть природньою смертю, коли не стане в них учнів, ні вчителів. На той випадок залишиться ще для Братства важка й важна допомогова опіка над немічними й хворими. Тому треба би конечно, щоб американські й канадійські центральні установи навязали вже заздалегідь контакт з Братством. Цього вимагає потреба часу й логіка фактів.

ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЦЕ, В ПЕРШІЙ МІРІ, ПРИЄДНУВАТИ ДО НЬОГО ЯКНАЙБІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДІТРОЙТ, МИШ.

Коляда на скитальців: заколядовано $1,741.40.

З припоручення Допомогового Комітету в Дітройті пересилаємо до „Свободи" цьогорічну коляду на скитальників з проханням видрукувати імена жертводавців, а водночас щиро дякуємо від імені Комітету колядникам і жертводавцям за дар і труд.

Гемтремк, Миш. — Група колядників відділу 26 Союзу Українок. Зложили коляду: Білл Кузик $10; по $5: І. Кульчицький, І. Озалко, Т. Горбусь, Г. Крупка, А. Мандивел, Д. Васько, Н. Гинек, С. Бугай, Г. Рудий, С. Когут, І. Федорук, Я. Рудий, Кривий, Н. Гумен, І. Бойко, Е. Пазарина, М. Стацікевич, М. В. Міллер, М. Стровський, М. Вергун, А. Чарнецький, К. Стельмах, А. Бара, Д. Дашинич, С. Юрчишин, Е. Дмитрів, д-р М. Гринчук, П. Крупка, І. Заблоцький, Демократичний Клюб, Е. Заблоцький, о. Й. Шмундюк, Укр. Дем. Клюб, А. Демчук, А. Прибила, Будзяк, І. М. Мельник, В. Семчук, М. Сосновський, М. Мозрла, Й. Тиркус, С. Завадська, А. Старик, В. Хома, Н. Ковальський, Ю. Крук, Н. Солодкий; по $4: А. Брунес, А. Бурак; по $3: М. Богач, М. Юрович, М. Шуптик, В. Било, І. Романчук, П. Бас, І. Чайковський, К. Орлянський, М. Ткачук, М. Біловус, В. Ничай, М. Філь, Д. Ковальчук, М. Чорній, Г. Шеремета, М. Миськів, Д. Турак, М. Чупка, Г. Терек, Н. Горин, Н. Кмита, М. Мандзюк, М. Сліпак, Е. Сміт, А. Худик, П. Войтович, Е. Гузар, Голенда, П. Турецький, Іван Торський, С. Барлов, І. Вітенко, П. Прокопович, Г. Стельмах, Худіо, Черняніч, Т. Ламака, А. Курилович, Кардаш, М. Перетиро; по $2: Е. Дигас, М. Лучка, К. Дворняк, Д. Шалапай, Й. Пригарський, Г. Масенець, М. Худоба, В. Погорівка, Н. Козан, І. Гладчук, М. Ковбас, Павліщак, М. Цимбалюк, П. Ганиш, А. Букса, В. Добуш, І. Севій, О. Курочка, М. Сливинська, Ю. Цимбринський, І. Тригук, В. Попик, П. Шимків, Г. Герман, А. Гурула, П. Демян, А. Шипа, В. Шалайко, Й. Білобривка, С. Кульчицький, Д. Войтицин, І. Целюх, Д. Атаманець, Й. Прихідко, Д. Цегельник, М. Бабій, М. Кульчицький, Когут, Е. Чубан, Е. Бук, Д. Вороновський, А. Бортник, В. Сослер, Г. Шалавило, В. Крушельницький, Богіль, Н. Стойко, А. Тригук, П. Шавінський, Т. Безпалко, Н. Войнаровський, І. Дахновський, Й. Косій, А. Патра, В. Гамера, М. Владика, І. Підперигора, С. Пундик, М. Тиркус, Ю. Погнестон, В. Матіо, М. Кобаса, А. Шандак, А. Статкевич, В. Кузич, С. Гинек, М. Топоровська, І. Гайдук, А. Сірко, С. Торопа, Т. Скаць, Павлюк, П. Глива, Сорока, Гавич, Ю. Клим, І. Музика, Д. Микитинський, П. Кобаса, Катерина Крупка, С. Кучинський, І. Шавінський, В. Крушельницький, М. Круцько, Чупка, С. Мачирзак; по $1.50: А. Галушка, С. Падер, Е. Промаз; Крушельницький $1.25; по $1: Р. Гавінек, І. Острів, П. Романчук, В. Будор, А. Гук, М. Томюк, Я. Кричківський, І. Стасюк, А. Гринишин, М. Цорій, Ф. Гелей, А. Стеко, М. Герман, С. Герман, М. Шипа, А. Боднар, А. Матицильська, І. Бабак, В. Крупка, І. Татарин, В. Олійник, І. Барикса, С. Зола, В. Зола, Кобасевич, Петрук, А. Чупка, І. Крупка, М. Кривіцький, Незнайомий, П. Кульчицький, К. Данилишин, М. Завінська, М. Перун, К. Возняк, Гоцій, Ю. Козак, І. Смілка, А. Замко, А. Бривка, Д. Мудрий, Батожинська, П. Микитюк, А. Шушкевич, Ю. Юркевич, М. Мацерак, Ю. Лесів, С. Воркун, І. Духовський, І. Бугар, В. Стойко, М. Микула, І. Кревецька, В. Опінковський, М. Гавич, Пшибильський, П. Гук, В. Гурула, Й. Юркевич, Г. Кривіцький. — Разом заколядовано $614.75. — Колядували: Марія Ткачук, Юлія Кульчицька, Софія Чарнецька, Евгенія Гузар, Юстина Прибила, Марія Прокоповіч, Теодозія Стельмах, Григорій Стельмах, Іван Кульчицький возив.

Норт Дітройт, Миш. — Група колядників при Українськім Американськім Осередку заколядувала: по $20: М. Дашинич, В. Довгань, О. Явний; Український Американський Осередок зложив $15; по $10: Жіноче Товариство „Просвіта", відділ 272 У. Р. Союзу, Український Клюб „Боян", Український Клюб Мт. Елліотт, Українська Громадська „Пора", М. Козимирів, І. Томяк, Т. Яник; по $5: Демократичний Клюб, М. Обливка, І. Івасюк, Т. Цимбал, Й. Волович, В. Пастернак, В. Колодій, С. Качмар, І. Кравчик, Ю. Слободян, М. Шавала, Ю. Томяк, М. Григорчук, М. Репетовський, Катерина Колодій, В. Кравець, М. Онишкевич, Т. Польний, В. Українець, А. Пахолек, І. Гриник, Анастазія Грекул, Я. Кобрин, В. Седляр, Н. Кошовський, Є. Гавелак, І. Кучапський, В. Соболь, В. Лазечко, Д. Дзісяк, Марія Ониськів, І. Гава, Т. Статкевич, А. Гадовський, Н. Шубський, Павліна Жук, І. Піпський, Т. Гашин, В. Лапцан, Н. Гинек, М. Малеско, С. Онищук, О. Осадчук, С. Віхар, Ю. Гулик, В. Сковрон, М. Ласточка, Амеля Коломиєць, М. Огроднік, М. Залецький, Й. Біловус, І. Торський, В. Торський, П. Морфей, Н. Семнів, Розе Гербетрет, Зіновія Кулейчук, М. Головчак, В. Хлопан, Анна Сірко; по $3: М. Вічимишин, В. Кузич, Р. Тучецький, М. Москаль; по $2: Д. Шалапай, П. Войтович, В. Вороновський, А. Нагірний, Р. Шияк, В. Гулик, П. Ониськів, Я. Дорош, М. Турецький, Ст. Колодій, Т. Стахера, Л. Карпа, Ю. Боечко, А. Диркач, І. Палівода, Т. Солодкий, Н. Триш, Д. Лепцан, С. Гиник, О. Захарків; по $1: Ф. Гузіль, А. Томашівський, І. Відчим, І. Піявський, М. Триш, В. Триш, Гр. Виклюк, П. Квик, А. Ласточка, З. Лукавий, П. Синюта, Л. Пунда, А. Манік, І. Федак, М. Вачинич.

На новорічній забаві, в Українськім Американськім Осередку дрібної колекти зібрано $31.65. Разом зібрано $553.65. — Колядували: В. Липцан, В. Українець, Ю. Гулик, М. Віхар, Л. Карпа, Ю. Боєчко, Катерина Колодій, Евгенія Українець, С. Гавелак. Возили автами В. Довгань і В. Лазечко.

Жіноче Тов. Золотий Хрест, Від. 14. Колядували: А. Наконечна, О. Волстромер, К. Ониськів, Г. Чуй, М. Андрусевич. Підвозили автами А. Ониськів, Ф. Михальчук.

Жертвували: по $10: М. Дворянин, А. Кривий, Г. Іваськів; по $7: Т. Горбаль, Т. Починок; по $5: парох о. Побуцький, С. Бордяк, А. Маланин, Форись, Н. Матсон, Політ. Клюб Сікат, Укр. Міч. Ліга, П. Баран, М. Гуднянин, М. Чуй, Пошивак, Фідик, С. Семегин, А. Малиняк, К. Михальчук, К. Ігнатюк, адв. І. Кузь, А. Градовський, М. Стружовський, Ф. Михальчук, С. Курилів, С. Яримій, Г. Прошел; по $3; С. Балаківський, Й. Слопецький, Сеньків, С. Наконечний, Г. Малиняк, П. Шек, п-ні Романів, А. Тимочко, Гава, К. Вихорик, М. Присташ, Й. Козачок; по $2: М. Юркевич, Е. Андрусевич, Б. Василишин, Й. Іваніцький, М. Балаківський, М. Возьняк, В. Бродяк, Мартинюк, Г. Кінащук, В. Возьняк, Й. Возьняк, Е. Адамович, Ладика, О. Олексин, П. Боднар, О. Волстромер, Броско, А. Лубінська, Й. Буляк, П. Кізел, А. Кіхман; по $1: д-р А. Кібзей, Лазар, Кізчук, Е. Бурній, Р. Рабой, д-р Лакота, Й. Куртика, С. Лінчек, М. Гузиляк, М. Гусак, А. Котович, М. Андрусевич, М. Михайленко, О. Буката, Грошко, Д. Патеречко, В. Чмир, М. Топольницька. Разом зібрано $255.

НОВА ЖАРІВКА — „ВІЧНА".—Джеюмс Л. Какс, заступник предсідника Доро Тест Компані, держить у руках кілька родів нової жарівки, що світитиме „вічно" і без електричного струму. Це має бути новий винахід, який випробовують, а тому покищо здержуються з коментарями, зокрема щодо „січности" тих жарівок.

Ходили з колядою Орг. Самопомочи Нової Української Іміграції.

Жертвували по $10: І. Дячун, С. Блащук, І. Щкільник, В. Філас, Р. Терлецький, П. Шестий; Кульчицький $7; по $5: М. Бойчук, Ю. Салович, д-р І. Грибик, І. Каралаш, Р. Мараз, П. Тимочко, Войтович, Назаркевич, Д. Баран, Миськів, Лескун, В. Цимбаліст, адв. І. Кузь, Кузівіцький, Н. Дембінський, І. Андрусевич, Т. Винничук, Кирилюк, В. Демрій, В. Польовий, С. Левкут, І. Тимчак, В. Головчак, С. Лелюх, С. Кунька, Н. Шустакевич; І. Гулька $4; М. Лисак і Сорук по $3; по $2: А. Королишин, Кушнір, Сливінський, П. Шлирка, Й. Курочко, Е. Фариняк; по $1: О. Шумська, Г. Дмитрик, Тиро, Т. Ониськів, Г. Дмитринюк, Г. Свистун, Кривіцький. — Разом $226.

Коляда Братства Св. Йосафата, відділ Провидіння.

Жертвували: $10 з каси Братства; по $5: Андрій Градовський, А. Білик, Н. А. Баранецька, Г. Михайлишин; по $1: М. Горбова, О. Бродак, К. Доскоч, Й. Іваниш, П. Керницький, А. Польова, Н. Савчин, Ф. Кремпа, Г. Дмитришин, Д. Сабашко. Разом $10. Від Товариства старших віком передав С. Кунька $30.

Дітройт, Миш. — Група Союза Українок, число 5, заколядували по $3: А. Патра, П. Голида; по $2: П. Кобаса, П. Палівода, К. Хомяк, М. Сігда, В. Сігда, І. Сігда, А. Галишин, П. Стасів. Разом заколядовано $22.

Зіставлення коляди:

Група Колядників Союза Українок ч. 26, $614.75; Група колядників при Укр. - Американськім Осередку $553.65; Жіноче Тов. Золотий Хрест ч. 14, $255; Організація Самопомочі Нової Укр. Еміграції $226; Братство Святого Йосафата $40; Товариство Старших Віком $30; Група Союза Українок ч. 5 $22. — Всіх разом заколядовано $1,741.40.

Секретарі: **В. Лазечко і Е. Фариняк.**

УКРАЇНА В АВАНГАРДІ БОРОТЬБИ

(Докінчення зі стор. 1-ої)

„Армії Крайовей", поставленої тепер теж большевиками поза законом.

В РУМУНІЇ існує около двадцять партизанських груп з такими звучними назвами як: „Чорний Плащ", „Дунайські Хвилі", „Білий Орел" і т. п. „Чорним Плащом" керує адмірал МекЛяріюм, бувший головнокомандуючий румунською Чорноморською фльотою. Недавно його були зловили та засудили на каторгу, але йому знову пощастило втекти.

З БОЛГАРІЇ немає точних повідомлень про розміри підпольного руху, але він там існує, як і в усіх інших країнах за залізною заслоною. В літі минулого року около три тисячі прихильників повішеного ген. Петкова перевели цілий ряд успішних акцій між Родопськими і Старопалінськими горами.

В АЛЬБАНІЇ проти-комуністичні партизани об'єднались з різними гірськими племенами та разом з ними ведуть боротьбу проти комуністичного режіму.

ТУРЕЧЧИНА ДОМАГАЄТЬСЯ ПОШИРЕННЯ АТЛАНТИСЬКОГО ПАКТУ.

Париж, 18. лютого. — До столиці Франції прибув міністер закордонних справ Туреччини, Недьмеддін Садак, що в Лондоні відбув наради зі секретарем Бевином. В розмові з французьким міністром закордонних справ, Робертом Шуманом, Садак обстоював думку, щоби проєктований Атлантійський оборонний пакт поширити теж на Середземне море. З керівниками закордонної політики Британії і Франції він обговорював власне справу Атлантійського пакту, европейського союзу держав та положення на Орієнті.

СОВЄТСЬКА УВАГА ДО НОВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ГЕН. АЙЗЕНГАВЕРА.

Москва, 18. лютого. — Совєтська преса продовжує віддавати велику увагу призначенні ген. Двайта Айзенгавера предсідником шефів штабу американських збройних сил, роблячи з цего всілякі висновки.

ВАЙЦМАН ЗАПРИСЯЖЕНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ ІЗРАЇЛЯ.

Єрусалим, 18 лютого. — Д-р Хаїм Вайцман вчора формально був заприсяжений на першого президента держави Ізраїля, до створення якої він сам так багато причинився. Це була коротка, але найбільш врочиста і хвилююча подія, яка означає черговий стомилевий крок в історії ізраїльського народу.

ВСТАВАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, А ТИМСАМИМ СТАВАЙТЕ СПІВВЛАСНИКОМ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙО-

ПОШУКУВАННЯ

ЛЕШКІВ ВОЛОДИМИР пошукує свого діда **ЛЕШКІВ ІВАНА**, родом з села Брижова, повіт Перемишль, котрий виїхав до Америки. Прошу, хто знає про нього, повідомити мене на адресу:

LESHKIV WOLODYMYR
Rayner Construction, Ltd.,
Thessalon, Ont., Canada.

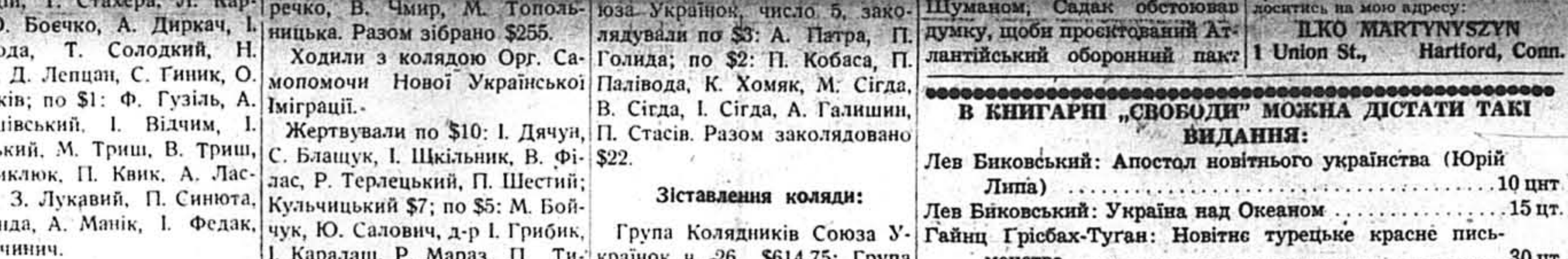
ІЛЬКО МАРТИНИШИН, що приїхав до Америки кораблем Марін Марлін дня 20. січня 1949. шукає сестри **КАТЕРИНИ,** дочки Йосифа і Параскевії Мартинишин, з Кругова, повіт Золочів, яка виїхала до Америки ще перед першою світовою війною. Хто знає про неї, або вона сама, прошу зголоситись на мою адресу:

ILKO MARTYNYSZYN
1 Union St., Hartford, Conn.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Тов. „Свобода", від. 194, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться 22. лютого, в год. 8. ввечір, в церковній галі св. Юра, 28 E. 7th St. Просимо всіх членів прийти на збори без опізнення. Членів, кі залягають з вкладками, просимо вирівнати. Одночасно пригадуємо, що на будуче місячні збори будуть відбуватись у вівторок другого тижня кожного місяця, в год. 8. ввечір, під ч. 28 E. 7th St., в церковній галі св. Юра. — За уряд: Я. Салдан, предс., В. Никифорчук, фін. секр. 740 E. 9th St., New York 9, N. Y.

ТАРЗАН, ч. 2036. В кліщах осібняка.

Під ударом важкого каменя безвладне тіло малпочоловіка впало на скалисту землю.

Джена не знала нічого про нещастя Тарзана. Вона боролася з Редзіком. Її черевик вирвався з його кліщів. Серед того один черевик виховзнувся з п ноги та впав у підніжжя скелі.

„Роби, як я тобі кажу і керуй отим звірем!" — заверещав осібняк-банкир, — „а ні, то я його вбю!"

Боячися за життя Тікара, Джена успокоювала молодого левика.